

ΑΡΙΘΜΟΣ 62/2014
ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΟΡΕΣΤΙΑΔΑΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ: Εκουσίας δικαιοδοσίας

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Ειρηνοδίκη Ορεστιάδας Παναγιώτα Μαντζαρίδου, παρουσία και του Γραμματέα Απόστολου Μπακαλούδη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του την 17^η Φεβρουαρίου 2014 για να δικάσει τις παρακάτω υποθέσεις:

Α' ΑΙΤΗΣΗ

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ: του κατοίκου

, ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου του Δημητρίου Λυριτσή (Α.Μ. 32238 Δ.Σ. Αθηνών).

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ: Του μετέχοντος στη δίκη πιστωτή, ο οποίος κατέστη διάδικος μετά τη νόμιμη κλήτευση του (άρθρο 5 ν.3869/2010) και παρίσταται ως εξής: , που εδρεύει στην Αθήνα

, και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου του (Α.Μ. Δ.Σ. Ορεστιάδας).

Ο αιτών με την από 22-7-2013 αίτηση του (αρ. κατ. . /22-7-2013) που απευθύνεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Β' ΑΙΤΗΣΗ

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: του , κατοίκου

Ορεστιάδας, η οποία παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου της Δημητρίου Λυριτσή (Α.Μ. 32238 Δ.Σ. Αθηνών).

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ: Του μετέχοντος στη δίκη πιστωτή, ο οποίος κατέστη διάδικος μετά τη νόμιμη κλήτευση του (άρθρο 5 ν.3869/2010) και παρίσταται ως εξής: , που εδρεύει στην Αθήνα

και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου του (Α.Μ. Δ.Σ. Ορεστιάδας).

Η αιτούσα με την από 22-7-2013 αίτηση της (αρ. κατ. . /22-7-2013) που απευθύνεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Πριν τη συζήτηση των υποθέσεων ο πληρεξούσιος δικηγόρος των αιτούντων δήλωσε και η δήλωση του αυτή καταχωρήθηκε στα πρακτικά ότι έχουν

διαφοροποιηθεί τα εισοδήματα των αιτούντων και συγκεκριμένα, ο αιτών έχει υποστεί μείωση και λαμβάνει πλέον 587,26 ευρώ μηνιαίως ενώ η αιτούσα και σύζυγος του έχει μία πρόσκαιρη αύξηση κατά 180 ευρώ μηνιαίως καθώς κατέχει θέση ευθύνης στην υπηρεσία της μέχρι 31-8-2014.

Κατά την συζήτηση των άνω αιτήσεων, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Κατά τη διάταξη του άρθρου 246 Κ.ΠολΔ., το Δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης μπορεί, αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου, να διατάξει την ένωση και συνεκδίκαση περισσοτέρων εκκρεμών ενώπιον του δικών ανάμεσα στους ίδιους ή διαφορετικούς διαδίκους, αν υπάγονται στην ίδια διαδικασία και κατά την κρίση του δικαστηρίου διευκολύνεται ή επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης ή επέρχεται μείωση των εξόδων. Περαιτέρω σύμφωνα με το άρθρο 741 Κ.ΠολΔ, τα άρθρα 1 έως 590 εφαρμόζονται και κατά τη διαδικασία των άρθρων 743 έως 781, εκτός αν είναι αντίθετα προς ειδικές διατάξεις ή δε προσαρμόζονται στη διαδικασία αυτή. Τέλος σύμφωνα με τη παρ. 2 του άρθρου 8 ν. 3869/2010 κατά τον καθορισμό της μηνιαίας δόσης του αιτούντα λαμβάνεται υπ' όψιν η αμοιβαία δυνατότητα συνεισφοράς του συζύγου. Με την διάταξη του άρθρ. 1 του Ν. 3869/2010, που αφορά τη «Ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α'130/3-8-2010), ορίζεται ότι : «1. Φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα κι έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους (εφεξής οφειλέτες) δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής. 2. Δεν επιτρέπεται η ρύθμιση οφειλών που: α) έχουν αναληφθεί το τελευταίο έτος πριν την υποβολή της αίτησης για την έναρξη της διαδικασίας, κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 4 του παρόντος νόμου και β) που προέκυψαν από αδικοπραξία που διαπράχθηκε με δόλο, διοικητικά πρόστιμα, χρηματικές ποινές, φόρους και τέλη προς το Δημόσιο και τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης πρώτου και δευτέρου βαθμού, τέλη προς Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου και εισφορές προς οργανισμούς

10/10/2014

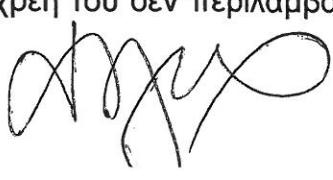
κοινωνικής ασφάλισης. 3. Απαλλαγή του οφειλέτη από τα χρέη του σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος νόμου μπορεί να γίνει μόνο μία φορά». Εξάλλου, η εισοδηματική στενότητα, τα υψηλά επιτόκια στο χώρο ιδίως της καταναλωτικής πίστης, οι επιθετικές πρακτικές προώθησης των πιστώσεων, ατυχείς προγράμματισμοί, απρόβλεπτα γεγονότα στη ζωή των δανειοληπτών (απώλεια εργασίας κ.ά.), αποτέλεσαν παράγοντες που- δρώντας υπό την απουσία θεσμών συμβουλευτικής υποστήριξης των καταναλωτών σε θέματα υπερχρέωσης- συνέβαλαν ανενόχλητα στην αυξανόμενη υπερχρέωση νοικοκυριών, τα οποία- αδυνατώντας στη συνέχεια να αποπληρώσουν τα χρέη τους- υπέστησαν και υφίστανται τις αλυσιδωτά επερχόμενες καταστροφικές συνέπειες της. Προκειμένου δε να αντιμετωπιστεί το πραγματικό -ιδιαίτερα μεγάλο και οξυμένο -πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας, κατά τρόπο ουσιαστικό, σύγχρονο, θεσμικό, εναρμονισμένο με τις επιταγές ενός σύγχρονου κοινωνικού κράτους δικαίου, θεσπίστηκαν οι διατάξεις αυτού του νόμου, με τους όρους και τις προϋποθέσεις, που θέτει (βλ. Ειρ Καλύμνου 1/2012 ΤΝΠ, NOMOS όπου παραπέμπει σε ΜΠρΑΘ 8326/2010, ΜΠρΑΘ 7794/2010, ΤΝΠ NOMOS). Υπάρχουν πλείστα παραδείγματα άλλων χωρών με αφετηρία αυτό των Ηνωμένων Πολιτειών, που διαθέτουν ήδη ρυθμίσεις για την απαλλαγή των υπερχρεωμένων ιδιωτών από τα χρέη τους, όταν αδυνατούν να ανταποκριθούν σε αυτά, παρόμοιες με αυτές που θεσπίζονται με τον ν. 3869/2010, όπως ενδεικτικά ο Καναδάς, η Ιαπωνία, η Μεγάλη Βρετανία, η Δανία, η Γερμανία κλπ (βλ. Σ. Μπεκάρη, οι ενστάσεις κατά της αιτήσεως του ν. 3869/2010, δημοσιευμένη στην ΤΝΠ, NOMOS).

Με την πρώτη υπό κρίση αίτηση, ο αιτών επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του προς τους πιστωτές, που αναφέρονται στην περιεχόμενη στην αίτηση αναλυτική κατάσταση, ζητεί, όπως σαφώς συνάγεται από το όλο περιεχόμενο της αίτησης του, τη ρύθμιση των χρεών του, με την υπαγωγή του στις διατάξεις του ν. 3869/2010 με την εξαίρεση της κύριας κατοικίας του, σύμφωνα με το σχέδιο διευθέτησης που υποβάλλει και αφού ληφθούν υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή του κατάσταση που εκθέτει αναλυτικά, με σκοπό την απαλλαγή του απ' αυτά. Με το περιεχόμενο αυτό η αίτηση αρμόδια φέρεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας των αρθ. 741 επ. ΚΠολΔ (άρθρο 3 ν.3869/2010), Μετά την τροποποίηση των

άρθρων 2 και 4 του Ν. 3869/2010 από το Ν. 4161/2013, για τις αιτήσεις οι οποίες κατατέθηκαν μετά τη θέση σε ισχύ του νέου Νόμου (Φ.Ε.Κ. Α' 143/14-6-2013): α) η προδικασία απόπειρας συμβιβασμού με προσφυγή στη διαμεσολάβηση είναι δυνητική (άρθρ. 2§1 Ν. 3869/2010 ως τροποποιήθηκε με το άρθρ. 11§2 Ν. 4161/2013), ενώ εξάλλου β) δυνητική και μόνο προς διευκόλυνση του προδικαστικού συμβιβασμού -όχι ως στοιχείο παραδεκτού- είναι και η προσκόμιση των συνοδευτικών της αίτησης εγγράφων και της υπεύθυνης δήλωσης που προβλέπονται στο άρθρο 4§§1-2 Ν. 3869/2010 ως τροποποιήθηκε με το άρθρ. 12§1 Ν. 4161/2013. Σε κάθε περίπτωση, τα παραπάνω συνοδευτικά της αίτησης έγγραφα του συγκεκριμένου αιτούντος, σχετικά με την περιουσία, τα εισοδήματα, τους πιστωτές του και τις απαιτήσεις αυτών, όπως επίσης και η προβλεπόμενη από το νόμο υπεύθυνη δήλωσή του, κατατέθηκαν στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου εντός της εκ του νόμου προβλεπόμενης προθεσμίας των πέντε εργασίμων ημερών από την κατάθεση της αίτησης (αρθρ. 4§§1-2 Ν. 3869/2010 ως τροποποιήθηκε με το άρθρ. 12§1 Ν. 4161/2013). Το καθ' ου κατέθεσε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου, εγγράφως κι εμπροθέσμως (εντός μηνός από την επίδοση), τις απόψεις του, κατ' άρθρο 5§1 Ν.3869/2010 ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 Ν. 4161/2013, δηλώνοντας ότι δεν συναινεί και δεν αποδέχεται το σχέδιο ρύθμισης οφειλών του αιτούντος, και συνεπώς δεν επήλθε συμβιβασμός κι επικύρωση του σχεδίου αυτού, κατ' άρθρο 5 Ν.3869/2010 ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 Ν. 4161/2013, ούτε όμως κατ' άρθρο 7 Ν. 3869/2010 ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 15 Ν. 4161/2013. Περαιτέρω, από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στα αντίστοιχα τηρούμενα αρχεία (Ορεστιάδας και Γενικό Αρχείο Ειρηνοδικείου Αθηνών) προέκυψε ότι δεν εκκρεμεί άλλη αίτηση του άρθρ. 4§1 Ν. 3869/2010 του αιτούντος για ρύθμιση των οφειλών του στο Δικαστήριο αυτό ή σε άλλο Ειρηνοδικείο της χώρας, ούτε έχει εκδοθεί άλλη απόφαση για ρύθμιση, σύμφωνα με το άρθρ. 13§2 Ν. 3869/2010 (βλ. και το με αριθμ. πρωτ. 381γ'/14-3-2014 έγγραφο Ειρηνοδικείου Αθηνών). Περαιτέρω η αίτηση είναι ορισμένη, κατ' απόρριψη της ένστασης του καθ' ου και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1,4,5,6 παρ. 3, 8, 9 και 11 και 15 του ν.3869/2010, ως ισχύει μετά και την τροποποίηση του με το Ν. 4161/2013, καθόσον με βάση τα εκτιθέμενα σ' αυτή περιστατικά συντρέχουν οι προϋποθέσεις υπαγωγής του αιτούντος στη ρύθμιση του νόμου, εφόσον πρόκειται για φυσικό πρόσωπο, στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, τα χρέη του δεν περιλαμβάνονται

ρω

στα εξαιρούμενα της ρύθμισης και έχει ήδη περιέλθει σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του. Επομένως πρέπει να εξεταστεί παραπέρα ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Με τη δεύτερη υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα επικαλούμενη έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών της προς τους πιστωτές, που αναφέρονται στην περιεχόμενη στην αίτηση αναλυτική κατάσταση, ζητεί, όπως σαφώς συνάγεται από το όλο περιεχόμενο της αίτησης της, τη ρύθμιση των χρεών της, με την υπαγωγή της στις διατάξεις του ν. 3869/2010, σύμφωνα με το σχέδιο διευθέτησης που υποβάλλει και αφού ληφθούν υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή της κατάσταση που εκθέτει αναλυτικά, με σκοπό την απαλλαγή της απ' αυτά. Με το περιεχόμενο αυτό η αίτηση αρμόδια φέρεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας των αρθ. 741 επ. ΚΠολΔ (άρθρο 3 ν.3869/2010), Μετά την τροποποίηση των άρθρων 2 και 4 του Ν. 3869/2010 από το Ν. 4161/2013, για τις αιτήσεις οι οποίες κατατέθηκαν μετά τη θέση σε ισχύ του νέου Νόμου (Φ.Ε.Κ. Α' 143/14-6-2013): α) η προδικασία απόπειρας συμβιβασμού με προσφυγή στη διαμεσολάβηση είναι δυνητική (άρθρ. 2§1 Ν. 3869/2010 ως τροποποιήθηκε με το άρθρ. 11§2 Ν. 4161/2013), ενώ εξάλλου β) δυνητική και μόνο προς διευκόλυνση του προδικαστικού συμβιβασμού -όχι ως στοιχείο παραδεκτού- είναι και η προσκόμιση των συνοδευτικών της αίτησης εγγράφων και της υπεύθυνης δήλωσης που προβλέπονται στο άρθρο 4§§1-2 Ν. 3869/2010 ως τροποποιήθηκε με το άρθρ. 12§1 Ν. 4161/2013. Σε κάθε περίπτωση, τα παραπάνω συνοδευτικά της αίτησης έγγραφα της συγκεκριμένης αιτούσας, σχετικά με την περιουσία, τα εισοδήματα, τους πιστωτές της και τις απαιτήσεις αυτών, όπως επίσης και η προβλεπόμενη από το νόμο υπεύθυνη δήλωσή της, κατατέθηκαν στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου εντός της εκ του νόμου προβλεπόμενης προθεσμίας των πέντε εργασίμων ημερών από την κατάθεση της αίτησης (αρθρ. 4§§1-2 Ν. 3869/2010 ως τροποποιήθηκε με το άρθρ. 12§1 Ν. 4161/2013). Το καθ' ου κατέθεσε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου, εγγράφως κι εμπροθέσμως (εντός μηνός από την επίδοση), τις απόψεις του, κατ' άρθρο 5§1 Ν.3869/2010 ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 Ν. 4161/2013, δηλώνοντας ότι δεν συναινεί και δεν αποδέχεται το σχέδιο ρύθμισης οφειλών της αιτούσας, και συνεπώς δεν επήλθε συμβιβασμός κι επικύρωση του σχεδίου αυτού,

κατ' άρθρο 5 Ν.3869/2010 ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 Ν. 4161/2013, ούτε όμως κατ' άρθρο 7 Ν. 3869/2010 ως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 15 Ν. 4161/2013. Περαιτέρω, από την αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου στα αντίστοιχα τηρούμενα αρχεία (Ορεστιάδας και Γενικό Αρχείο Ειρηνοδικείου Αθηνών) προέκυψε ότι δεν εκκρεμεί άλλη αίτηση του άρθρ. 4§1 Ν. 3869/2010 της αιτούσας για ρύθμιση των οφειλών της στο Δικαστήριο αυτό ή σε άλλο Ειρηνοδικείο της χώρας, ούτε έχει εκδοθεί άλλη απόφαση για ρύθμιση, σύμφωνα με το άρθρ. 13§2 Ν. 3869/2010 (βλ. και το με αριθμ. πρωτ. 381γ/14-3-2014 έγγραφο Ειρηνοδικείου Αθηνών). Περαιτέρω η αίτηση είναι ορισμένη, κατ' απόρριψη της ένστασης του καθ' ου και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 4,5,6 παρ. 3, 8, 9 και 11 και 15 του ν.3869/2010, ως ισχύει μετά και την τροποποίηση του με το Ν. 4161/2013, καθόσον με βάση τα εκτιθέμενα σ' αυτή περιστατικά συντρέχουν οι προϋποθέσεις υπαγωγής της αιτούσας στη ρύθμιση του νόμου, εφόσον πρόκειται για φυσικό πρόσωπο, στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, τα χρέη της δεν περιλαμβάνονται στα εξαιρούμενα της ρύθμισης και έχει ήδη περιέλθει σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών της. Επομένως πρέπει να εξεταστεί παραπέρα ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Το καθ' ου, υπέβαλε την ένσταση δόλιας συμπεριφοράς των αιτούντων, η οποία είναι νόμιμη στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρ. 1 Ν. 3869/2010 κρίνεται όμως αβάσιμη στην ουσία της διότι δε νοείται δολιότητα του δανειολήπτη με μόνη την ανάληψη δανειακής υποχρέωσης, της οποίας η εξυπηρέτηση είναι επισφαλής, αλλά απαιτείται και να προκάλεσε ο δανειολήπτης την άγνοια της επισφάλειας στους πιστωτές. Στην αίτηση λοιπόν δεν χρειάζεται να εξειδικεύονται οι συγκεκριμένες ενέργειες, με τις οποίες ο αιτών απέκρυψε από τους πιστωτές την οικονομική του κατάσταση και το σύνολο των δανειακών του υποχρεώσεων, προκειμένου να τύχει περαιτέρω δανεισμού, δεδομένου ότι οι πιστωτές (στην προκειμένη περίπτωση, τράπεζες) έχουν τη δυνατότητα να εξακριβώσουν την οικονομική συμπεριφορά και τις λοιπές δανειακές υποχρεώσεις των υποψηφίων πελατών τους (βλ. 309/2011 Ειρ. Χανίων, ΤΝΠ, NOMOS, όπου παραπέμπει και σε Αθ. Γ. Κρητικό, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, σελ. 44, που στην β' έκδοση αντιστοιχεί στις σελ. 55-58, Ειρ. Αθηνών 15/2011, ΤΝΠ, NOMOS, Ειρ. Θεσσαλονίκης 5074/2011). Άλλωστε, σύμφωνα με τα κρατούμενα στις συναλλαγές ο δανειολήπτης που ζητά τη λήψη δανείου, δεν έχει τη δυνατότητα

να υποχρεώσει το πιστωτή να δεχθεί το αίτημα του, ιδιαίτερα δε όσον αφορά πιστωτικά ιδρύματα, αυτά έχουν επιπλέον τη δυνατότητα, εκτός από την έρευνα των οικονομικών στοιχείων του αιτούμενου το δάνειο μέσω εκκαθαριστικού σημειώματος ή την βεβαίωση αποδοχών, να διαπιστώσουν και τις τυχόν δανειακές υποχρεώσεις του σε άλλα πιστωτικά ιδρύματα μέσω του συστήματος "Τειρεσίας"(βλ. Αθ. Γ. Κρητικό, ό.π, β' εκδ.,σελ.56-57). Δολιότητα στην περίπτωση αυτή θα μπορούσε να νοηθεί, μόνο αν αποδεικνυόταν ότι ο δανειολήπτης εξαπάτησε τους υπαλλήλους του πιστωτικού ιδρύματος, προσκομίζοντας πλαστά στοιχεία ή αποκρύπτοντας υποχρεώσεις του που δεν έχουν καταχωρηθεί στις βάσεις δεδομένων που αξιοποιούν οι Τράπεζες για την οικονομική συμπεριφορά των πελατών τους. Ως προς την ένσταση αοριστίας που προβάλλει το καθ' ου, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, η αίτηση είναι ορισμένη, κατ' απόρριψη της ένστασης της, εφόσον περιέχει όλα τα απαιτούμενα κατ' άρθρο 216 παρ 1 ΚΠολΔ και 4 του ν. 3869/2010 στοιχεία καθώς άλλωστε για την πληρότητα της αιτήσεως δεν χρειάζονται να αναφέρονται οι λόγοι για τους οποίους ο αιτών οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής του χρέους, η οικονομική κατάσταση του οφειλέτη κατά το χρόνο αναλήψεως του χρέους και οι μεταβολές που επήλθαν κατά το χρόνο μετά την ανάληψη του χρέους(βλ. Αθ. Γ. Κρητικό, ό.π, β' εκδ.,σελ.106). Η έλλειψη των παραπάνω στοιχείων δεν καθιστά απορριπτέα ως απαράδεκτη την κρινόμενη αίτηση λόγω αοριστίας, διότι σ' αυτή (αίτηση), πέραν των στοιχείων που αναφέρονται στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων Χρηματικών οφειλών από τον οφειλέτη- φυσικό πρόσωπο, η αίτηση πρέπει να περιέχει και: α) κατάσταση της περιουσίας του αιτούντα και των εισοδημάτων του συζύγου του, β) κατάσταση των πιστωτών του και των απαιτήσεων τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα γ) σχέδιο διευθέτησης οφειλών, στοιχεία που περιέχονται σ' αυτή και ουδέν άλλο στοιχείο απαιτείται για την πληρότητα του ορισμένου της εν λόγω αίτησης. Συνεπώς τα υπόλοιπα στοιχεία αποτελούν θέμα της αποδεικτικής διαδικασίας. Η ένσταση του καθ' ου περί καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος (281 ΑΚ), καθώς ισχυρίζεται ότι οι αιτούντες δεν αντιμετωπίζουν έκτακτες οικονομικές συνθήκες ούτως ώστε να δικαιούνται να επιδιώξουν την υπαγωγή τους στις ευεργετικές διατάξεις του Ν. 3869/2010 και ότι στην από τους ίδιους προτεινόμενη ρύθμιση των οφειλών τους δεν λαμβάνουν καθόλου υπόψη τα έννομα συμφέροντα των πιστωτριών τους, είναι απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη,

διότι τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα δεν μπορούν να υπαχθούν στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ. Με το Ν. 3869/2010 παρέχεται η δυνατότητα στο φυσικό πρόσωπο να ρυθμίσει τα χρέη του με απαλλαγή από αυτά και οι ίδιες οι διατάξεις του βρίσκουν νομιμοποίηση ευθέως στο συνταγματικά κατοχυρωμένο κοινωνικό κράτος δικαίου, που επιτάσσει να μην εγκαταλειφθεί ο πολίτης σε μια χωρίς διέξοδο και προοπτική κατάσταση, από την οποία άλλωστε και οι πιστωτές δεν μπορούν να αντλήσουν κανένα κέρδος. Ο ίδιος δε παραπάνω νόμος, εξειδικεύοντας την αρχή της καλόπιστης εκτέλεσης των ενοχών του άρθρου 288 ΑΚ, στοχεύει στην οριοθέτηση της παροχής του οφειλέτη καθορίζοντας τις προϋποθέσεις ρύθμισης των χρεών αυτού, με σκοπό να επαναφέρει την ισορροπία των παροχών μεταξύ του τελευταίου και των πιστωτών του (βλ. ΕιρΣάμου 82/2012, ΕιρΘεσσαλ 5105/2011 «ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ»). Επίσης, το ΤΠΔ, προέβαλε, κατά τη συζήτηση αλλά και με τις προτάσεις του, τον ισχυρισμό ότι οι διατάξεις του Ν.3869/2010 δεν εφαρμόζονται επί των απαιτήσεών του καθώς για τους οφειλέτες του ισχύουν οι διατάξεις των νόμων 2214/1994 και 3867/2010. Επί του παραπάνω ισχυρισμού η κρίση του Δικαστηρίου τούτου είναι η ακόλουθη: Κατά τη διάταξη του άρθρ. 2 ΑΚ ο νόμος ορίζει για το μέλλον, δεν έχει αναδρομική δύναμη και διατηρεί την ισχύ του εφόσον άλλος κανόνας δικαίου δεν το καταργήσει ρητά ή σιωπηρά. Η παραπάνω διάταξη εκφράζει τη γενικότερη αρχή του δικαίου περί μη αναδρομικότητας των νόμων, που αποβλέπει στην κατά το δυνατό βεβαιότητα των δικαιωμάτων ασφάλειας των συναλλαγών και σταθερότητας δικαίου, η οποία (αρχή) όμως δεν κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και έτσι η διάταξη αυτή δεν έχει αυξημένη τυπική ισχύ. Επομένως ο νομοθέτης δεν εμποδίζεται, κατ' αρχήν, να προσδώσει στο νόμο αναδρομική ισχύ, με μόνο περιορισμό τη μη προσβολή συνταγματικώς προστατευόμενων δικαιωμάτων. Στο νόμο μπορεί να δοθεί αναδρομική δύναμη ρητώς ή σιωπηρώς (έμμεσα), όταν δηλαδή από την έννοια και το σκοπό του συνάγεται νομοθετική βούληση περί αναδρομικής ισχύος του, ώστε να ρυθμιστούν και περασμένα γεγονότα ή σχέσεις του παρελθόντος. Εξαιρέσεις από το επιτρεπτό της αναδρομικής ισχύος του νόμου προβλέπονται στο Σύνταγμα από τις διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 1 (επιβολή ποινών) και 78 παρ. 2 (επιβολή φόρου) του Συντάγματος. Από την απόλυτη απαγόρευση στο Σύνταγμα της αναδρομικότητας των νόμων που ορίζουν οι συνταγματικές διατάξεις, συνάγεται, ότι στις άλλες περιπτώσεις η αναδρομική ισχύς είναι μεν επιτρεπτή, δεν μπορεί όμως να υπερβεί τα όρια που θέτουν τα άρθρα 4

και 17 του Συντάγματος, καθώς και οι υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρ. 28 παρ. 1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που κυρώθηκε (μαζί με τη Σύμβαση) με το ν.δ. 53/1974 και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων «παν φυσικόν ἡ νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας του, ει μη δια λόγους δημοσίας αφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου δρους. Αἱ προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός κράτους, ὅπως θέση ἐν ισχύι νόμους, οὓς ἡθελε κρίνη αναγκαίους προς ρύθμισιν τῆς χρήσεως αγαθών, συμφώνως προς τὸ δημόσιον συμφέρον ἢ προς εξασφάλισιν τῆς καταβολής φόρων ἢ ἄλλων εισφορών ἢ προστίμων». Στην κατά τα παραπάνω προστατευόμενη περιουσία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα από το άρθρο 17 του Συντάγματος προστατευόμενα εμπράγματα δικαιώματα αλλά και όλα τα περιουσιακής φύσεως δικαιώματα και τα νομίμως κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα, άρα και τα περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα και μάλιστα οι περιουσιακού χαρακτήρα απαιτήσεις, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ἡ διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία με βάση το ισχύον πριν από την προσφυγή στο δικαστήριο νομοθετικό καθεστώς ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά (Ολ.ΑΠ 40/1998). Έτσι, σύμφωνα, με τη ρύθμιση της ως άνω διεθνούς συνθήκης, μέσω της αναδρομικής ισχύος νόμου είναι δυνατόν να επέρχεται απόσβεση ἡ κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο, μόνον εφόσον η κατάργηση ἡ απόσβεση επιβάλλεται για λόγους γενικότερου κοινωνικού ἡ δημόσιου συμφέροντος ἡ αφέλειας, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον ἔλεγχο των δικαστηρίων, αφού διαφορετικά η έναντι του κοινού νομοθέτη προστασία των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων θα έμενε χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα (Ολ.ΑΠ 6/2007 ΕΕμπΔ 2007, 715). Σιωπηρή κατάργηση ενός νόμου από άλλον συντρέχει, όταν από την έννοια του περιεχομένου του προκύπτει κατά τρόπο σαφή ότι ο νεότερος νόμος αποσκοπεί στην κατάργηση του παλαιού γενικού ἡ ειδικού και μάλιστα με ρύθμιση του ίδιου θέματος κατά τρόπο αντίθετο και

ασυμβίβαστο προς αυτή του παλαιού. Έτσι, η αρχή της καταργήσεως του προγενέστερου νόμου με νεότερο δεν εφαρμόζεται, όταν ο νεότερος νόμος είναι γενικός και ο παλαιός ειδικός, εκτός αν από την έννοια του περιεχομένου του νεότερου νόμου προκύπτει, ότι αυτός αποσκοπούσε στην κατάργηση του ειδικού νόμου (ΑΠ 263/1982 ΝοΒ 31, 197, ΑΠ 945/1973 ΝοΒ 22,495, ΕφΑθ 7152/2006 ΕλΔην 2007,536, ΕφΑθ 13168/1988 ΕλΔην 1990,826). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 62 του Ν. 2214/1994 «Αντικειμενικό σύστημα φορολογίας εισοδήματος και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 75 Α'), για την εξυπηρέτηση και ασφάλιση των τοκοχρεωλυτικών δανείων που χορηγούνται από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων για την απόκτηση πρώτης κατοικίας από δημόσιους υπάλληλους, τους συνταξιούχους και τους λοιπούς δικαιούμενους, κατά την κείμενη νομοθεσία, κάθε δανειζόμενος υποχρεούται να εκχωρήσει υπέρ του δανειστή α) μέχρι τα 6/10 όλων γενικά των τακτικών μηνιαίων απολαβών τους (μισθός, επιδόματα, μηνιαία αναλογία δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα, ΔΙΒΕΕΤ, κλπ), β) μέχρι τα 6/10 της κανονισθησόμενης κύριας και επικουρικής συντάξεως του και όλων γενικά των μερισμάτων και άλλων παροχών, που τακτικά λαμβάνουν από τα ασφαλιστικά τους Ταμεία και γ) τα 3/4 από το εφάπαξ βοήθημα που χορηγείται σε αυτόν από οποιονδήποτε ασφαλιστικό φορέα ή από την οριζόμενη από την εργατική νομοθεσία αποζημίωση λόγω λύσεως της εργασιακής σχέσεως (παρ. 1). Οι πιο πάνω εκχωρήσεις είναι ισχυρές καταργούμενης κάθε αντιθέτου γενικής ή ειδικής διατάξεως (παρ. 2). Κατά τη διάταξη δε του άρθρ. 19 Ν. 2322/1995 (ΦΕΚ Α' 143), οι ρυθμίσεις του άρθρου 62 του ν. 2214/1994 ισχύουν και στο Ταχυδρομικό Ταμειυτήριο. Τροποποιήσεις και συμπληρώσεις στο άρθρο 62 Ν. 2214/1994 επέφεραν οι νόμοι 3453/2006 (ΦΕΚ Α'74/7.4.2006) και 3867/2010 (ΦΕΚ Α'128/3-8-2010). Σύμφωνα με το άρθρο 25 παρ. 6 του Ν. 3867/2010, με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων, ύστερα από αίτηση του υπόχρεου, μπορούν να καθορίζονται όροι εξυπηρέτησης, επί μέρους συμφωνίες των δανειακών συμβάσεων και η διευθέτηση των τόκων υπερημερίας των μη κανονικά εξυπηρετούμενων οποιουδήποτε είδους δανειακών συμβάσεων, που έχει χορηγήσει προς φυσικά πρόσωπα το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων. Όπως γίνεται δεκτό από τις περισσότερες των αποφάσεων που δημοσιεύθηκαν μέχρι τώρα επί αιτήσεων του άρθρ. 4 παρ. 1 του Ν.3869/2010, με τις παραπάνω ειδικές για το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων διατάξεις ορίζεται εκ του νόμου εκχώρηση, κατά τα ποσοστά, που αναφέρονται, επί των αποδοχών

πο

Ν. Μ. Κ.

του δανειολήπτη για την εξόφληση του δανείου και η διαδικασία ρυθμίσεως των μη κανονικά εξυπηρετούμενων δανείων, που έχει χορηγήσει το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων. Κατά τις εν λόγω αποφάσεις ο Ν.3869/2010 ρυθμίζει γενικά τις οφειλές υπερχρεωμένων προσώπων χωρίς καμία αναφορά ή τροποποίηση των παραπάνω ειδικών ρυθμίσεων των μη εξυπηρετούμενων οφειλών προς το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων και συνεπώς για τις τελευταίες οφειλές εξακολουθούν να ισχύουν οι διατάξεις των άρθρων 62 Ν. 2214/1994 και 25 παρ. 6 Ν. 3867/2010 (ΕιρΑθ 15/2011, Ειρ Αθηνών 48/2011, ΕιρΠατρ 4/2011 ΤΝΠ Νόμος). Κατά την άποψη, όμως, αυτού του Δικαστηρίου (βλ. και ΕιρΘεσ 1168/2011 (αδημ.), ΕιρΚιλ 70/2011 (αδημ.) οι διατάξεις του Ν.3869/2010, καίτοι είναι γενικότερες σε σχέση με αυτές του άρθρ. 62 Ν. 2214/1994 και του άρθρ. 25 Ν.3867/2010, κατήργησαν σιωπηρά κάθε άλλη προηγούμενη διάταξη, που ρυθμίζει τον τρόπο αποπληρωμής των δανείων, τα οποία δεν εξυπηρετούνται κανονικά, καθόσον με τις διατάξεις του Ν.3869/2010 σκοπεύται η ελάφρυνση των δανειοληπτών από την υπερχρέωση μέσω της λήψης παντός είδους δανείων και η αποκατάσταση της παραγωγικής τους δυνατότητας, η οποία υποσκάπτεται από το βάρος των χρεών τους (ο απεγκλωβισμός των δανειοληπτών από την περιθωριοποίηση λόγω της υπερχρέωσης, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση του Ν.3869/2010), έτσι ώστε η αποδυνάμωση των (ενοχικών) δικαιωμάτων του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων και του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου (και όχι η κατάργησή τους, καθόσον με τις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010 τα εν λόγω πιστωτικά ιδρύματα μπορούν να ικανοποιηθούν συμμέτρως ή προνομιακώς στην περίπτωση, που έχουν εμπράγματη εξασφάλιση σε σχέση με τους υπόλοιπους πιστωτές του οφειλέτη) να επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος ενώ η προνομιακή μεταχείριση των ανωτέρω πιστωτικών ιδρυμάτων (από τα οποία, μάλιστα, το δεύτερο έχει τη νομική μορφή της ανώνυμης εταιρείας) έναντι των υπολοίπων πιστωτών (ανωνύμων τραπεζικών εταιρειών) με βάση τις προαναφερόμενες διατάξεις νόμου δεν είναι ανεκτή δικαιοπολιτικά, διότι ο νομοθέτης με το νόμο για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα θέλησε να υπαχθούν στις ρυθμίσεις του οι χρηματικές οφειλές από δάνεια προς όλους τους πιστωτές (ιδιώτες και μη), επιπρόσθετα δε, στην περίπτωση, που ήθελε να εξαιρέσει του νόμου αυτού τις οφειλές προς τα ανωτέρω δύο πιστωτικά ιδρύματα, το πρώτο από τα οποία είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου

δικαίου, θα το είχε πράξει ρητώς, όπως στην περίπτωση των οφειλών από τέλη προς ΝΠΔΔ (άρθρ. 1 παρ. 2 στοιχ. β), οι οποίες, όπως και οι λοιπές οφειλές της ίδιας ως άνω διάταξης (εξαιρούμενες της ρύθμισης χρεών και απαλλαγής), προέρχονται από την άσκηση δημόσιας εξουσίας ή από σχέσεις δημοσίου δικαίου, περιπτώσεις δηλαδή στις οποίες το φυσικό πρόσωπο έχει την ιδιότητα του διοικούμενου (οφειλές από φόρους και τέλη προς το Δημόσιο και τους ΟΤΑ, διοικητικά πρόστιμα, χρηματικές πτοινές, ασφαλιστικές εισφορές) και όχι του ιδιώτη-αντισυμβαλλόμενου (πιστούχου) κατ' άρθρ. 361 ΑΚ, ενώ η ίδια ως άνω διάταξη νόμου δεν διαλαμβάνει τίποτε για οφειλές από δάνεια, που χορήγησαν ν.π.δ.δ., όπως είναι εν προκειμένω το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων (βλ. ΕιρΚαλύμνου 1/2012, ΤΝΠ, NOMOS). Με βάση, λοιπόν, το παραπάνω σκεπτικό, το Δικαστήριο αυτό αποφαίνεται ότι ο ισχυρισμός

περί εξαίρεσης των απαιτήσεών του έναντι του αιτούντος από την ρύθμιση του Ν. 3869/2010, είναι αβάσιμος και κατά συνέπεια οι απαιτήσεις του έναντι αυτού πρέπει να συμπεριληφθούν στο διαθέσιμο εισόδημά του για την ικανοποίηση όλων των αναφερομένων στην αίτηση πιστωτών του με βάση τις σχετικές ρυθμίσεις του ανωτέρω νόμου (βλ. Ειρ Θεσσ 1913/2012, ΤΝΠ, NOMOS).

Από την ανωμοτί κατάθεση της αιτούσας στο ακροατήριο αυτού του δικαστηρίου (το καθ' ου η αίτηση δεν εξέτασε μάρτυρα) που καταχωρίστηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά συνεδρίασης και από όλα - δίχως εξαίρεση - τα έγγραφα, που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, καθώς και από εκείνα, που απλώς προσκομίζονται στο δικαστήριο, χωρίς να γίνεται επίκληση τους, τα αυτεπαγγέλτως συλλεχθέντα - παραδεκτά, όπως προκύπτει από τα άρθρα 744 και 759 παράγραφος 3 του ΚΠολΔ, τις ομολογίες που συνάγονται από τους ισχυρισμούς των διαδίκων (αρθρ 261 ΚΠολΔ) σε συνδυασμό με τα διδάγματα κοινής πείρας που το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του αυτεπαγγελτα (αρθρ 336 Κ. ΠολΔ)- αποδείχθηκαν κατά την κρίση του δικαστηρίου τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών είναι ετών και εργάζεται ως ιδιωτικός υπάλληλος στην εταιρία , λαμβάνοντας μισθό 587,26 ευρώ, όπως προκύπτει από τη βεβαίωση μισθοδοσίας του Ιανουαρίου του 2014 που προσκομίζει με τις προτάσεις του ο αιτών. Είναι παντρεμένος με την αιτούσα, η οποία είναι ετών και έχουν δύο τέκνα, και ετών, όπως προκύπτει από το πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης που προσκόμισαν οι αιτούντες με την κατάθεση της αίτησης, ενώ όπως δήλωσε η ίδια η αιτούσα κατά τη κατάθεση της

Ε. Β.

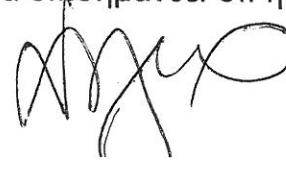
Α. Χ. Χ.

στο ακροατήριο, περιμένουν το τρίτο τους παιδί καθώς διανύει το τέταρτο μήνα της εγκυμοσύνης της. Η αιτούσα είναι δημόσια υπάλληλος εργαζόμενη ως στη , λαμβάνοντας μηνιαίως το ποσό των 1.150 ευρώ περίπου, όπως προκύπτει από τη βεβαίωση αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2014 που προσκομίζει με τις προτάσεις της η αιτούσα. Συνεπώς, το μηνιαίο οικογενειακό τους εισόδημα ανέρχεται σε 1.737,26, έχοντας υποστεί μεγάλη μείωση τα τελευταία χρόνια λόγω των μειώσεων των μισθών τόσο στο δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα, όπως προκύπτει από τη συγκριτική επισκόπηση των φορολογικών δηλώσεων των τελευταίων ετών που προσκόμισαν με τη κατάθεση της αίτησης οι αιτούντες, χωρίς αντίθετα να έχει μειωθεί, αναλογικά, το μηνιαίο κόστος διαβίωσης τους, το οποίο συνεχώς αυξάνεται, με βάση την παρούσα οικονομική συγκυρία και τα διδάγματα κοινής πείρας (έκτακτη φορολογία, αύξηση τιμών ειδών πρώτης ανάγκης, πετρελαίου, επιβολή Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε. κλπ.). Συνεπώς αποδείχθηκε ότι έχουν περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία να πληρώσουν τις ληξιπρόθεσμες χρηματικές οφειλές τους χωρίς δική τους υπαιτιότητα. Το ποσό, που είναι αναγκαίο να δαπανάται μηνιαίως για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών τους, ανέρχεται σε 1360 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί σε 460 ευρώ στον αιτούντα και 900 ευρώ στην αιτούσα, επιμεριζόμενο ανάλογα με το εισόδημα του καθενός. Συνεπώς το διαθέσιμο εισόδημα του αιτούντος ανέρχεται σε περίπου 130 ευρώ (587,26 ευρώ-460 ευρώ) και της αιτούσας σε 250 ευρώ (1150ευρώ- 900 ευρώ). Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της ένδικης αίτησης (γεγονός που δεν αμφισβητεί το καθ' ου με ειδική άρνηση συναγόμενης περί αυτού ομολογίας του κατά την ερμηνευτική δικονομική μέθοδο του αρθρ 261 Κ.ΠολΔ) είχαν αναλάβει το παρακάτω χρέος, για το οποίο υπάρχει εμπράγματη ασφάλεια, και θεωρείται, κατά πλάσμα του νόμου σύμφωνα με το αρθ. 6 παρ. 3 ν. 3869/10, με την κοινοποίηση της αίτησης ληξιπρόθεσμο, ενώ ο εκτοκισμός συνεχίζεται με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι τον χρόνο έκδοσης της παρούσας απόφασης σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ.3 ν.3869/2010 (βλ Αθ. Κρητικό, Ρύθμιση οφειλών των υπερχρεωμένων προσώπων, σελ 143). Συγκεκριμένα στην αιτούσα έχει χορηγηθεί από το ΤΠΔ με την με αριθμό σύμβαση στεγαστικό δάνειο, από το οποίο οφείλει το ποσό των 116.019,56 ευρώ και στην οποία σύμβαση έχει συμβληθεί ως εκ τρίτου συμβαλλόμενος ο αιτών, ενώ έχει εγγραφεί υποθήκη στο ακίνητο συνιδιοκτησίας τους. Περαιτέρω έχουν πάψει να εξυπηρετούν το δάνειο τους αυτό,

το οποίο ανέρχεται σε σημαντικό ύψος και έτσι περιήλθαν σε μόνιμη και διαρκή αδυναμία να πληρώνουν το ληξιπρόθεσμο χρέος τους προς τον πιο πάνω πιστωτή τους, η δε αδυναμία τους αυτή δεν οφείλεται σε δόλο (όπως αποδείχτηκε). Άλλη πηγή εισοδήματος πέραν των μισθών τους, δε διαθέτουν, δεν προβλέπεται αύξηση των εισοδημάτων τους λόγω της υπάρχουσας οικονομικής κατάστασης της χώρας. Περιουσιακά στοιχεία των αιτούντων αποτελεί μια μονοκατοικία εμβαδού 159,45 τ.μ., και βιοθητικούς χώρους 36,83 τ.μ. έτους κατασκευής 2011, επί οικοπέδου 1.000 τ.μ με πλήρη κυριότητα 50%, ο καθένας. Η αντικειμενική αξία του πισσοστού του καθενός είναι 38.454,48 (76908,96/2) ευρώ, όπως προκύπτει από τον υπολογισμό αξίας κτισμάτων με αντικειμενικά κριτήρια, που προσκομίζουν οι αιτούντες. Επίσης, οι αιτούντες είναι συγκύριοι ενός Ι.Χ, με αριθμό κυκλοφορίας μάρκας , 1598 κ.ε., έτους πρώτης κυκλοφορίας 2004 και ενός Ι.Χ, με αριθμό κυκλοφορίας μάρκας 1390 κ.ε., έτους πρώτης κυκλοφορίας 2007. Η μονοκατοικία αποτελεί την κύρια κατοικία των αιτούντων. Η αξία της δεν υπερβαίνει το όριο του αφορολογήτου πισσού για έγγαμο φορολογούμενο με δύο προστατευόμενα μέλη όπως οι αιτούντες, που ανέρχεται σε 300.000 ευρώ προσαυξημένο κατά 50%, δηλαδή το πισσό των 450.000 ευρώ, όπως απαιτεί ο νόμος για την εξαίρεση της από την εκποίηση. Με βάση τα προλεχθέντα συντρέχουν στο πρόσωπο των αιτούντων οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή τους στη ρύθμιση του νόμου 3869/10 και ειδικότερα αυτή των άρθρων 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2. Έτσι η ρύθμιση των χρεών τους θα γίνει κατά πρώτο λόγο με μηνιαίες καταβολές απευθείας στους πιο πάνω πιστωτές από τα εισοδήματα τους επί πενταετία, που θα αρχίζουν την 1η ημέρα του πρώτου μήνα μετά την δημοσίευση της απόφασης, από τις οποίες οι πιστωτές τους θα ικανοποιηθούν συμμέτρως (άρθ. 8 παρ. 2 ν. 3869/10, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το ν. 4161/2013). Όσον αφορά το ειδικότερο περιεχόμενο της ρύθμισης αυτής, το προς διάθεση στους πιστωτές τους πισσό, λαμβανομένων υπόψη των βασικών προσωπικών και οικογενειακών τους αναγκών, και της μη προοπτικής βελτίωσης στο μέλλον της οικονομικής του κατάστασης, για τα οποία έγινε λόγος παραπάνω, ανέρχεται για τον αιτούντα σε 130 ευρώ και για την αιτούσα σε 250 ευρώ. Η κάθε μηνιαία καταβολή για την πενταετία για τον αιτούντα πρέπει να ορισθεί σε 130 ευρώ μηνιαίως για την οφειλή του ΤΠΔ. Αντίστοιχα για την αιτούσα οι μηνιαίες καταβολές για την πενταετία πρέπει να ορισθούν σε 250 ευρώ μηνιαίως για την οφειλή του ΤΠΔ. Πρέπει να επισημανθεί ότι η αιτούσα είχε

pas

φρισθεί να καταβάλλει 250 ευρώ μηνιαίως με τη προσωρινή διαταγή του παρόντος δικαστηρίου, ποσό το οποίο παρακρατούνταν από το μισθό της όπως προκύπτει και από τη βεβαίωση αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2014, που προσκόμισε η αιτούσα με τις προτάσεις της και συνεπώς πρέπει να συνυπολογισθούν οι καταβολές αυτές για τη πενταετία, ώστε να υπολείπονται τελικά 54 δόσεις για την αιτούσα ($5 \text{ έτη} \times 12 = 60 \text{ δόσεις} - 6 \text{ δόσεις που κατέβαλλε ήδη}$). Για τον αιτούντα δεν είχαν ορισθεί καταβολές. Το συνολικό ποσό του υπολοίπου των οφειλών του αιτούντος θα ανέρχεται μετά τις πιο πάνω καταβολές επί 5ετία σε 108.219,56 ευρώ και μετά και τις καταβολές της αιτούσας, ως οφειλέτριας, θα είναι 93.219,56 ευρώ. Η παραπάνω ρύθμιση θα συνδυαστεί με την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010, εφόσον προβλέπεται αίτημα εξαίρεσης της κύριας κατοικίας τους από την εκποίηση. Έτσι θα πρέπει να οριστούν μηνιαίες καταβολές του αιτούντος για τη διάσωση της κύριας κατοικίας τους, για την οποία θα πρέπει να καταβάλει μέχρι το 80% της αντικειμενικής αξίας της, σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ. 2 του ν. 3869/2010, όπως τροποποιήθηκε με τον ν. 4161/2013, το οποίο ανέρχεται σε 30.763,60 ευρώ ($38.454,48 \times 80\%$). Η αποπληρωμή του ποσού των 30.763,60 ευρώ που αντιστοιχεί στο 80% της αντικειμενικής αξίας του ποσοστού του επί του ακινήτου θα γίνεται χωρίς ανατοκισμό με το μέσο σταθερό επιτόκιο (παρ.8 άρθρο 85 του Ν. 3996/2011 που αναφέρει «ή, σε περίπτωση καθορισμού σταθερού επιτοκίου, το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου για ανάλογη της ρύθμισης περίοδο, όπως ομοίως προκύπτει από το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος ΑΕ») που σήμερα ανέρχεται στο 3,04%, πλέον εισφοράς ν.128/75 0,12%, όπως αναγράφεται στο Δελτίο τύπου της Τράπεζας της Ελλάδος ΑΕ στις 8-1-2014. Θα ξεκινήσει πέντε χρόνια μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, ο χρόνος δε εξόφλησης πρέπει να οριστεί σε 25 χρόνια, λαμβανόμενης υπόψη της υπόλοιπης διάρκειας του στεγαστικού δανείου, του συνόλου των χρεών του αιτούντος και της οικονομικής του δυνατότητας. Από τις καταβολές αυτές του αιτούντος για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του θα εξοφληθεί μέρος του υπολοίπου της οφειλής προς το ΤΠΔ μετά τις πενταετίς καταβολές, και από τους δύο αιτούντες, ύψους 93.219,56 ευρώ, η απαίτηση του οποίου είναι εμπραγμάτως ασφαλισμένη (αρθ. 9 παρ. 2). Με βάση λοιπόν τη ρύθμιση του αρθρ. 9 παρ. 2 εφόσον τα υπόλοιπα των χρεών του αιτούντος μετά τις καταβολές και των δυο της ρύθμισης του αρθ. 8 παρ. 2 υπερβαίνουν το ποσό του 80% της αντικειμενικής

αξίας του ποσοστού του επί του ακινήτου, όπως εν προκειμένω, (80% 30.763,60 ευρώ -υπόλοιπο οφειλών 93.219,56 ευρώ) το Δικαστήριο θα προβεί σε ρύθμιση επιβάλλοντας του πρόσθετο χρέος για την εξόφληση των οφειλών του αυτών ίσο με το ποσό αυτό του 80%, απαλλασσομένου του υπολοίπου των χρεών με την τήρηση της ρύθμισης. Το συνολικό ποσό του υπολοίπου των οφειλών του αιτούντος, όπως ήδη αναφέρθηκε, θα ανέρχεται μετά τις πιο πάνω καταβολές επί 5ετία σε 93.219,56 ευρώ. Η ικανοποίηση του καθ' ου θα γίνει μέχρι το ποσό των 30.763,60 ευρώ που αντιστοιχεί στο 80% της αντικειμενικής αξίας του ποσοστού του επί της κατοικίας τους, με μηνιαίες καταβολές επί 25 χρόνια, που θα αρχίσουν μετά τη λήξη της περιόδου χάριτος δηλαδή αυτή της πενταετίας από τη δημοσίευση της απόφασης, συνολικού ποσού κεφαλαίου περίπου 102,55 ευρώ (30.763,60 δια 300) το μήνα και επί 300 μήνες (25 χρόνια X12) εντόκως με το σταθερό επιτόκιο που θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής.

Το συνολικό ποσό του υπολοίπου των οφειλών του αιτούντος θα ανέρχεται μετά τις πιο πάνω καταβολές επί 5ετία σε 108.219,56 ευρώ και μετά και τις καταβολές της αιτούσας, ως οφειλέτριας, θα είναι 93.219,56 ευρώ. Η παραπάνω ρύθμιση θα συνδυαστεί με την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010, εφόσον προβλέπεται αίτημα εξαίρεσης της κύριας κατοικίας τους από την εκποίηση. Έτσι θα πρέπει να οριστούν μηνιαίες καταβολές της αιτούσας για τη διάσωση της κύριας κατοικίας τους, για την οποία θα πρέπει να καταβάλει μέχρι το 80% της αντικειμενικής αξίας της, σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ. 2 του ν. 3869/2010, όπως τροποποιήθηκε με τον ν. 4161/2013, το οποίο ανέρχεται σε 30.763,60 ευρώ (38.454,48X80%). Η αποπληρωμή του ποσού των 30.763,60 ευρώ που αντιστοιχεί στο 80% της αντικειμενικής αξίας του ποσοστού της επί του ακινήτου θα γίνεται χωρίς ανατοκισμό με το μέσο σταθερό επιτόκιο (παρ.8 άρθρο 85 του Ν. 3996/2011 που αναφέρει «ή, σε περίπτωση καθορισμού σταθερού επιτοκίου, το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου για ανάλογη της ρύθμισης περίοδο, όπως ομοίως προκύπτει από το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος ΑΕ») που σήμερα ανέρχεται στο 3,04%, πλέον εισφοράς ν.128/75 0,12%, όπως αναγράφεται στο Δελτίο τύπου της Τράπεζας της Ελλάδος ΑΕ στις 8-1-2014. Θα ξεκινήσει πέντε χρόνια μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, ο χρόνος δε εξόφλησης πρέπει να οριστεί σε 25 χρόνια, λαμβανόμενης υπόψη της υπόλοιπης διάρκειας του στεγαστικού δανείου, του συνόλου των χρεών της αιτούσας και της οικονομικής της δυνατότητας. Από τις καταβολές αυτές της

2014

αιτούσας για τη διάσωση της κύριας κατοικίας της θα εξοφληθεί μέρος του υπολοίπου της οφειλής προς το ΤΠΔ μετά τις πενταετείς καταβολές, και από τους δύο αιτούντες, ύψους 93.219,56 ευρώ, η απαίτηση του οποίου είναι εμπραγμάτως ασφαλισμένη (αρθ. 9 παρ. 2). Με βάση λοιπόν τη ρύθμιση του αρθρ. 9 παρ. 2 εφόσον τα υπόλοιπα των χρεών της αιτούσας μετά τις καταβολές και των δυο της ρύθμισης του αρθ. 8 παρ. 2 υπερβαίνουν το ποσό του 80% της αντικειμενικής αξίας του ποσοστού της επί του ακινήτου, όπως εν προκειμένω, (80% 30.763,60 ευρώ -υπόλοιπο οφειλών 93.219,56 ευρώ) το Δικαστήριο θα προβεί σε ρύθμιση επιβάλλοντας της πρόσθετο χρέος για την εξόφληση των οφειλών της αυτών ίσο με το ποσό αυτό του 80%, απαλλασσομένου του υπολοίπου των χρεών με την τήρηση της ρύθμισης. Το συνολικό ποσό του υπολοίπου των οφειλών της αιτούσας, όπως ήδη αναφέρθηκε, θα ανέρχεται μετά τις πιο πάνω καταβολές επί 5ετία σε 93.219,56 ευρώ. Η ικανοποίηση του καθ' ου θα γίνει μέχρι το ποσό των 30.763,60 ευρώ που αντιστοιχεί στο 80% της αντικειμενικής αξίας του ποσοστού της επί της κατοικίας τους, με μηνιαίες καταβολές επί 25 χρόνια, που θα αρχίσουν μετά τη λήξη της περιόδου χάριτος δηλαδή αυτή της πενταετίας από τη δημοσίευση της απόφασης, συνολικού ποσού κεφαλαίου περίπου 102,55 ευρώ (30.763,60 δια 300) το μήνα και επί 300 μήνες (25 χρόνια X12) εντόκως με το σταθερό επιτόκιο που θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής.

Κατά συνέπεια των παραπάνω πρέπει να γίνουν δεκτές εν μέρει οι αιτήσεις ως βάσιμες και στην ουσία τους και να ρυθμιστούν τα χρέη των αιτούντων με σκοπό την απαλλαγή τους με την τήρηση των όρων της ρύθμισης, εξαιρουμένης της κύριας κατοικίας τους από την εκποίηση, σύμφωνα με όσα ειδικότερα ορίζονται στο διατακτικό. Από την εκποίηση πρέπει να εξαιρεθούν τα αυτοκίνητα λόγω μικρής εμπορικής αξίας αλλά και λόγω της αναγκαιότητας τους για τις καθημερινές μετακινήσεις των αιτούντων στην εργασία τους. Το Δικαστήριο στην κρίση του αυτή υπολόγισε και τα έξοδα εκποίησης, δημοσιεύσεων, αμοιβής εκκαθαριστή και αγοραστικού ενδιαφέροντος που μειώνουν αισθητά τα οφέλη από τυχόν ρευστοποίηση τους. Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει τις με αριθμό καταθέσεως .. 2013 και .. /2013 αιτήσεις.
Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται εν μέρει τις αιτήσεις.

Ρυθμίζει τα χρέη των αιτούντων με μηνιαίες καταβολές προς τους πιστωτές τους επί μία πενταετία (60 δόσεις), για τον αιτούντα ποσού 130 ευρώ για την οφειλή του ΤΠΔ οι οποίες θα αρχίζουν την 1η ημέρα του πρώτου μήνα μετά την δημοσίευση της απόφασης και για την αιτούσα ποσού 250 ευρώ μηνιαίως για το ΤΠΔ, στις οποίες συνυπολογίζονται και οι καταβολές που έχει κάνει η αιτούσα από την έκδοση της προσωρινής διαταγής.

Εξαιρεί της εκποίησης την κύρια κατοικία των αιτούντων, δηλ. μια μονοκατοικία εμβαδού 159,45 τ.μ., και βοηθητικούς χώρους 36,83 τ.μ. έτους κατασκευής 2011, επί οικοπέδου 1.000 τ.μ με πλήρη κυριότητα 50%, ο καθένας

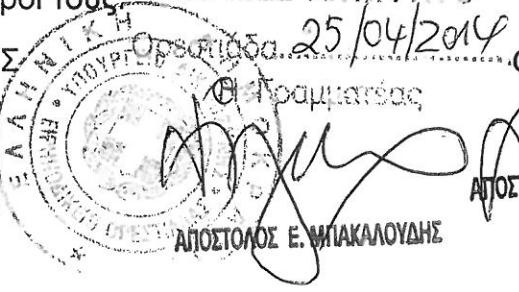
Επιβάλλει στον αιτούντα την υποχρέωση να καταβάλει για τη διάσωση της παραπάνω κατοικίας, πλήρους κυριότητας του κατά 50%, για 25 έτη, στην οφειλή του ΤΠΔ, μηνιαία δόση κεφαλαίου ύψους 102,55 ευρώ. Η καταβολή των μηνιαίων αυτών δόσεων θα ξεκινήσει την 1η ημέρα του πρώτου μήνα πέντε χρόνια μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης και θα γίνεται εντόκως χωρίς ανατοκισμό με το μέσο σταθερό επιτόκιο (παρ.8 άρθρο 85 του Ν. 3996/2011 που αναφέρει «ή, σε περίπτωση καθορισμού σταθερού επιτοκίου, το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου για ανάλογη της ρύθμισης περίοδο, όπως ομοίως προκύπτει από το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος ΑΕ»).

Επιβάλλει στην αιτούσα την υποχρέωση να καταβάλει για τη διάσωση της παραπάνω κατοικίας, πλήρους κυριότητας της κατά 50%, για 25 έτη, στην οφειλή του ΤΠΔ, μηνιαία δόση κεφαλαίου ύψους 102,55 ευρώ. Η καταβολή των μηνιαίων αυτών δόσεων θα ξεκινήσει την 1η ημέρα του πρώτου μήνα πέντε χρόνια μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης και θα γίνεται εντόκως χωρίς ανατοκισμό με το μέσο σταθερό επιτόκιο (παρ.8 άρθρο 85 του Ν. 3996/2011 που αναφέρει «ή, σε περίπτωση καθορισμού σταθερού επιτοκίου, το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου για ανάλογη της ρύθμισης περίοδο, όπως ομοίως προκύπτει από το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος ΑΕ»).

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Ορεστιάδα, την 14^η Μαρτίου 2014, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ
Π. Μαντζαρίδης

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΟΥ
ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ - ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ε. ΜΠΑΚΑΛΟΥΔΗΣ